

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 5ης Φεβρουαρίου 1976 *

Στην υπόθεση 87/75,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunale di Genova προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Conceria Daniele Bresciani των αδελφών Μ. και Ρ. Bresciani

και

Amministrazione Italiana delle Finanze,

η έκδοση προδικαστικής απόφασεως επί της ερμηνείας του άρθρου 13 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως Συνδέσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και των κρατών της Αφρικής και της Μαδαγασκάρης που έχουν συνδεθεί με την Κοινότητα αυτή, η οποία υπογράφηκε στο Yaoundé στις 20 Ιουλίου 1963, συνήφθη εν ονόματι της Κοινότητας από το Συμβούλιο με την απόφασή του της 5ης Νοεμβρίου 1963 (GU 1964, σ. 1430), και του άρθρου 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως Συνδέσεως που υπογράφηκε στο Yaoundé στις 29 Ιουλίου 1969 και η οποία συνήφθη εν ονόματι της Κοινότητας από το Συμβούλιο με την απόφασή του της 29ης Σεπτεμβρίου 1970 (GU 1970, L 282, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, Πρόεδρο, H. Kutscher και A. O'Keefe, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen και A. J. Mackenzie Stuart, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

γενικός εισαγγελέας: A. Trabucchi
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Σκεπτικό

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

- 1 Με Διάταξη της 24ης Ιουλίου 1975 που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 4 Αυγούστου του ίδιου έτους το Tribunale di Genova υπέβαλε πέντε ερωτήματα ως προς την ερμηνεία της εννοίας των «φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδύναμου αποτελέσματος προς εισαγωγικούς δασμούς» που περιέχει το άρθρο 13, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ και το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως που υπογράφηκε στο Yaoundé στις 20 Ιουλίου 1963 (GU 1964, σ. 1430) και της Συμφωνίας που υπογράφηκε στο Yaoundé στις 29 Ιουλίου 1969 (GU 1970, L 282, σ. 1).
- 2 Όπως προκύπτει από το φάκελο, η προσφεύγουσα της κύριας δίκης εισήγαγε το 1969 και το 1970 και εν πάση περιπτώσει πριν από την έναρξη της ισχύος της δεύτερης Συμβάσεως του Yaoundé διάφορες παρτίδες ακατέργαστου δέρματος βοοειδών από τη Γαλλία και τη Σενεγάλη, κράτος συνδεδεμένο με την Κοινότητα δυνάμει των προαναφερθεισών Συμβάσεων και έπρεπε να καταβάλει τέλος κτηνιατρικού ελέγχου κατά την εισαγωγή.
- 3 Το τέλος αυτό εισήχθη στην Ιταλία για να καλυφθούν κατ' αποκοπή τα έξοδα της υποχρεωτικής υγειονομικής επιθεωρήσεως εισαγομένων προϊόντων ζωικής προελεύσεως. Το εθνικό δικαστήριο διευκρινίζει ότι τα ομοειδή προϊόντα εθνικής καταγωγής δεν υπόκεινται σε τέτοιο τέλος. Στην Ιταλία διεξάγονται πάντως, κατά τη σφαγή των ζώων, κτηνιατρικοί έλεγχοι για τους οποίους επιβάλλονται δημοτικά τέλη, έλεγχοι οι οποίοι έχουν κυρίως ως αντικείμενο τη διαπίστωση της καταλληλότητας του κρέατος για την κατανάλωση.
- 4 Με το πρώτο ερώτημα ζητεί το παραπέμπον δικαστήριο κυρίως να πληροφορηθεί αν μια χρηματική επιβάρυνση η οποία επιβάλλεται για λόγους υποχρεωτικού υγειονομικού ελέγχου ακατεργάστων δερμάτων, επ' ευκαιρία της διελεύσεώς τους από τα σύνορα, συνιστά επιβάρυνση ισοδύναμη προς εισαγωγικούς δασμούς, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ.

- 5 Όπως κρίθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1972 στην υπόθεση SpA Marimex κατά Amministrazione italiana delle Finanze (Racc. 1972, σ. 1309), πρέπει να θεωρούνται ως επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμούς οι χρηματικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται για λόγους υγιονομικού ελέγχου των προϊόντων επ' ευκαιρία της διελεύσεώς τους από τα σύνορα, οι οποίες καθορίζονται σύμφωνα με ίδια κριτήρια, τα οποία δεν είναι όμοια με τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό των χρηματικών επιβαρύνσεων που πλήττουν τα ομοειδή εθνικά προϊόντα.
- 6 Το εθνικό δικαστήριο ζητεί να ληφθούν υπόψη οι ακόλουθες τρεις ιδιομορφίες.

Πρώτον, το γεγονός ότι η επιβάρυνση είναι ανάλογη με την ποσότητα των εμπορευμάτων και όχι με την αξία τους διακρίνει ένα τέλος σαν το επίδικο από τις επιβαρύνσεις που εμπίπτουν στην απαγόρευση του άρθρου 13 της Συνθήκης ΕΟΚ.

Δεύτερον, ότι μια χρηματική επιβάρυνση σαν την επίδικη συνιστά το αντάλλαγμα που απαιτείται από τους ιδιώτες, οι οποίοι, με δική τους ενέργεια, εισάγοντας τα προϊόντα ζωικής προελεύσεως, έδωσαν λαβή στην παροχή μιας υπηρεσίας.

Τρίτον, ότι μολοντί επιβάλλεται σύμφωνα με προϋποθέσεις και σε χρόνο διαφορετικό, το επίμαχο τέλος επιβάλλεται επίσης επί των ομοειδών προϊόντων εθνικής καταγωγής.

- 7 Κατά το γράμμα του άρθρου 9 της Συνθήκης, η Κοινότητα βασίζεται επί τελωνειακής ενώσεως που περιλαμβάνει την απαγόρευση, μεταξύ των κρατών μελών, των δασμών και των «φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος», καθώς και την υιοθέτηση κοινού δασμολογίου στις σχέσεις τους με τις τρίτες χώρες.

Κατά το γράμμα του άρθρου 13, παράγραφος 2, τα κράτη μέλη καταργούν προοδευτικώς κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου τις φορολογικές επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος προς εισαγωγικούς δασμούς που ισχύουν μεταξύ τους.

Η θέση των άρθρων αυτών επικεφαλής εκείνου του μέρους της Συνθήκης που επιφυλάσσεται για τις βάσεις της Κοινότητας αρκεί για να καταδείξει το θεμελιώδη ρόλο τους για την ίδρυση της κοινής αγοράς.

- 8 Η δικαιολογία της υποχρέωσης προοδευτικής καταργήσεως των δασμών έγκειται στα εμπόδια που αποτελούν για την ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων οι φορολογικές επιβαρύνσεις που επιβάλλονται λόγω της διελεύσεως των συνόρων, έστω και αν είναι ελάχιστες.

Η υποχρέωση προοδευτικής καταργήσεως των δασμών συμπληρώνεται με την υποχρέωση καταργήσεως των επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος για να εξασφαλισθεί ότι η θεμελιώδης αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων στο εσωτερικό της κοινής αγοράς δεν θα καταστρατηγηθεί με χρηματικές επιβαρύνσεις οποιουδήποτε είδους επιβαλλόμενες από τα κράτη μέλη.

- 9 Η εφαρμογή των αλληλοσυμπληρουμένων αυτών εννοιών αποβλέπει έτσι στην αποφυγή, στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, της εισαγωγής οποιασδήποτε χρηματικής επιβαρύνσεως, η οποία στηρίζεται στο γεγονός της διελεύσεως των συνόρων ενός κράτους εμπορευμάτων που κυκλοφορούν στο εσωτερικό της Κοινότητας.

Κατά συνέπεια, χρηματική επιβάρυνση η οποία επιβάλλεται μονομερώς, ανεξαρτήτως της ονομασίας της και της τεχνικής της, και η οποία πλήττει τα εισαγόμενα εμπορεύματα από άλλο κράτος μέλος όταν διέρχονται τα σύνορα, αποτελεί επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμό.

Επομένως, για την εκτίμηση ενός τέλους σαν το επίδικο δεν έχει σημασία αν είναι ανάλογο προς την ποσότητα των εισαγομένων εμπορευμάτων και όχι προς την αξία τους.

- 10 Το γεγονός ότι ένα τέλος σαν το επίδικο είναι ανάλογο προς τα έξοδα υγειονομικού ελέγχου που διενεργείται υποχρεωτικά κατά την είσοδο των εμπορευμάτων δεν επηρεάζει επίσης την εκτίμηση του αποτελέσματος του τέλους αυτού επί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων.

Πράγματι, η δραστηριότητα της κρατικής διοικήσεως, η οποία αποβλέπει στη διατήρηση συστήματος υγειονομικού ελέγχου προς το γενικό συμφέρον, δεν μπορεί να λογισθεί ως υπηρεσία που παρέχεται στον εισαγωγέα, ικανή να δικαιολογήσει την είσπραξη χρηματικής επιβαρύνσεως ως ανταλλάγματος.

Κατόπιν αυτού, ναι μεν δικαιολογούνται ακόμη μέχρι του τέλους της μεταβατικής περιόδου οι υγειονομικοί έλεγχοι, τα έξοδα όμως που προκαλούνται από τους ελέγχους αυτούς πρέπει να τα υφίσταται το κοινωνικό σύνολο το οποίο ωφελείται από την ελεύθερη κυκλοφορία των κοινοτικών εμπορευμάτων.

- 11 Δεν έχει σημασία ότι η εγχώρια παραγωγή πλήττεται με ομοειδή επιβάρυνση, μέσω άλλων φόρων, όταν οι φόροι αυτοί και το εν λόγω τέλος δεν επιβάλλονται σύμφωνα με όμοια κριτήρια ούτε σε παρόμοιο στάδιο παραγωγής, έτσι ώστε να μπορούσαν να θεωρηθούν ότι εμπίπτουν σε ένα σύστημα εσωτερικών χρηματικών δικαιωμάτων τα οποία πλήττουν συστηματικά και κατά τον ίδιο τρόπο τα εθνικά και τα εισαγόμενα προϊόντα.
- 12 Το δεύτερο ερώτημα αφορά στο εάν το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 13, παράγραφος 2, γεννήθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 1969, ημερομηνία κατά την οποία έληξε η μεταβατική περίοδος, ή την 1η Ιουλίου 1968, ημερομηνία κατά την οποία καταργήθηκαν οι δασμοί στο εσωτερικό της Κοινότητας.
- 13 Υπό την επιφύλαξη τυχόν ειδικών διατάξεων, το αποτέλεσμα αυτό παρήχθη από τη λήξη της μεταβατικής περιόδου, δηλαδή από την 1η Ιανουαρίου 1970.

Πράγματι, η απόφαση του Συμβουλίου της 26ης Ιουλίου 1966, περί παράλληλης καταργήσεως των δασμών με την εφαρμογή του κοινού δασμολογίου την 1η Ιουλίου 1968 (GU, σ. 2971) στηρίζεται στη σκέψη της επιλεκτικής επιταχύνσεως μέτρων τα οποία έπρεπε, στο σύνολό τους, να ολοκληρωθούν το αργότερο στο τέλος της μεταβατικής περιόδου.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, η απόφαση αυτή εφαρμόζεται μόνο στα μέτρα τα οποία προβλέπονται ρητά από αυτή, δηλαδή στους κατά κυριολεξία δασμούς και στους ποσοτικούς περιορισμούς.

- 14 Επομένως, πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άμεσο αποτέλεσμα του άρθρου 13, παράγραφος 2, μπορεί να ισχύσει μόνον από την 1η Ιανουαρίου 1970.
- 15 Το τρίτο ερώτημα αφορά το ζήτημα αν η έννοια της επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος έχει το ίδιο περιεχόμενο στο άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως του Yaoundé του 1963 και της Συμβάσεως του Yaoundé του 1969 με το άρθρο 13, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

Το τέταρτο ερώτημα αφορά το ζήτημα αν το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως του Yaoundé του 1963 εφαρμόζεται άμεσα έτσι ώστε να γεννά υπέρ των κοινοτικών «υπηκόων» προσωπικό δικαίωμα μη καταβολής επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμούς σε ένα κράτος μέλος, δικαίωμα το οποίο οφείλουν να διασφαλίζουν τα εθνικά δικαστήρια.

Δεδομένου ότι τα ερωτήματα αυτά συνδέονται μεταξύ τους, πρέπει να δοθεί κοινή απάντηση.

- 16 Πρέπει καταρχάς να ερευνηθεί αν το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως του Yaoundé του 1963 γεννά για τους πολίτες της Κοινότητας δικαίωμα το οποίο μπορούν να επικαλεσθούν ενώπιον των δικαστηρίων για να αμφισβητήσουν την είσπραξη μιας εθνικής επιβαρύνσεως.

Προς το σκοπό αυτό πρέπει να ερευνηθεί συγχρόνως το πνεύμα, η οικονομία και το γράμμα της Συνθήκης και της προαναφερθείσας διάταξης.

- 17 Δυνάμει του τετάρτου τμήματος της Συνθήκης ΕΟΚ, ορισμένες χώρες και υπερπόντια εδάφη που διατηρούσαν ειδικές σχέσεις με τέσσερα από τα έξι αρχικά κράτη μέλη συνδέθηκαν με την Κοινότητα.

Λόγω των ειδικών οικονομικών και πολιτικών αυτών δεσμών η σύνδεση οφείλει, κατά το γράμμα του άρθρου 131 της Συνθήκης ΕΟΚ, να εξυπηρετεί τα συμφέροντα και να προάγει την ευημερία των κατοίκων αυτών των χωρών και εδαφών ώστε να οδηγηθούν στην οικονομική, κοινωνική και μορφωτική ανάπτυξη που επιδιώκουν.

Η Σύμβαση εφαρμογής σχετικά με τη σύνδεση των υπερπόντιων χωρών και εδαφών με την Κοινότητα, η οποία επισυνάπτεται στη Συνθήκη, συνήφθη για διάρκεια πέντε ετών.

- 18 Δεδομένου ότι κατά το τέλος αυτής της περιόδου πολλές χώρες και εδάφη εξελίχθησαν σε πολιτική ανεξαρτησία, η Σύμβαση του Yaoundé συνήφθη για να διατηρηθεί η σύνδεση ορισμένων από αυτά τα ανεξάρτητα αφρικανικά κράτη και τη Μαδαγασκάρη με την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα.

Η Σύμβαση αυτή συνήφθη όχι μόνον εν ονόματι των κρατών μελών, αλλά επίσης και εν ονόματι της Κοινότητας και επομένως τα μέρη αυτά δεσμεύονται δυνάμει του άρθρου 228.

- 19 Όσον αφορά τους δασμούς και τις επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος, το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως του 1963 ορίζει ότι τα προϊόντα κατ'αγωγής συνδεδεμένων κρατών υπόκεινται κατά την εισαγωγή στα κράτη μέλη στην προοδευτική κατάργηση των δασμών και των επιβαρύνσεων ισοδυνάμου

αποτελέσματος προς τέτοιους δασμούς η οποία συντελείται μεταξύ των κρατών μελών σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 12, 13, 14, 15 και 17 της Συνθήκης και με τις αποφάσεις επιταχύνσεως του ρυθμού πραγματώσεως των στόχων της Συνθήκης που εκδόθηκαν ή θα εκδοθούν.

Η παράγραφος 5 του άρθρου αυτού ορίζει ότι «κατόπιν αιτήσεως ενός συνδεδεμένου κράτους, διεξάγονται διαβουλεύσεις εντός του Συμβουλίου Συνδέσεως επί των όρων εφαρμογής του παρόντος άρθρου».

- 20 Εξάλλου, το άρθρο 3, παράγραφος 2, περιορίζει την υποχρέωση των συνδεδεμένων κρατών να καταργήσουν τους δασμούς και τις επιβαρύνσεις ισοδύναμου αποτελέσματος με την εξής διατύπωση: «Κάθε συνδεδεμένο κράτος μπορεί να διατηρήσει ή να θεσπίσει δασμούς και επιβαρύνσεις φορολογικού αποτελέσματος προς τέτοιους δασμούς που ανταποκρίνονται στις ανάγκες της αναπτύξεώς του και της εκβιομηχανισέως του ή που αποσκοπούν στην ενίσχυση των πόρων του προϋπολογισμού του.»
- 21 Το άρθρο 61 της Συμβάσεως ορίζει ότι η Κοινότητα και τα κράτη μέλη αναλαμβάνουν τις υποχρεώσεις που προβλέπονται στα άρθρα 2, 5 και 11 ακόμη και έναντι των συνδεδεμένων κρατών τα οποία, βάσει των διεθνών υποχρεώσεων που ισχύουν κατά την έναρξη της ισχύος της Συνθήκης ΕΟΚ και οι οποίες τα υποβάλλουν στην εφαρμογή ειδικού τελωνειακού καθεστώτος, θα έκριναν ότι δεν μπορούν ήδη από τώρα να αναλάβουν υπέρ της Κοινότητας την αμοιβαιότητα που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 2, της Συμβάσεως.
- 22 Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η Σύμβαση δεν συνήφθη για να εξασφαλίσει ισότητα στις υποχρεώσεις που η Κοινότητα αναλαμβάνει έναντι των συνδεδεμένων κρατών, αλλά μάλλον σύμφωνα με το σκοπό της πρώτης Συμβάσεως που έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη, για να ευνοηθεί η ανάπτυξη των κρατών αυτών.
- 23 Αυτή η έλλειψη ισορροπίας στις υποχρεώσεις που αναλαμβάνει η Κοινότητα έναντι των συνδεδεμένων κρατών, η οποία εμπεριέχεται στην ίδια τη λογική του ειδικού χαρακτήρα της Συμβάσεως, δεν αποτελεί εμπόδιο για την αναγνώριση από την Κοινότητα του αμέσου αποτελέσματος ορισμένων από τις διατάξεις αυτές.
- 24 Από τη διάταξη σύμφωνα με την οποία οι διαβουλεύσεις για τους όρους εφαρμογής του άρθρου 2 της Συμβάσεως διεξάγονται μόνο κατόπιν αιτήσεως ενός συνδεδεμένου κράτους, προκύπτει ότι η κατάργηση των επιβαρύνσεων ισοδύναμου αποτελέσματος πρέπει, από κοινοτικής πλευράς, να γίνει αυτομάτως.

- 25 Παραπέμποντας ρητά στο άρθρο 13 της Συνθήκης, η Κοινότητα ανέλαβε με το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως, την ίδια υποχρέωση και του ίδιου πεδίου ενεργείας έναντι των συνδεδεμένων κρατών να καταργήσει τις επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος, με την υποχρέωση που ανέλαβαν τα κράτη μέλη μεταξύ τους με τη Συνθήκη.

Δεδομένου ότι η υποχρέωση αυτή είναι σαφής και δεν συνοδεύεται από καμιά ρητή ή σιωπηρή επιφύλαξη εκ μέρους της Κοινότητας, μπορεί να γεννήσει για τους πολίτες το δικαίωμα να την επικαλεσθούν ενώπιον των δικαστηρίων, τούτο δε από 1ης Ιανουαρίου 1970.

- 26 Επομένως, στο εθνικό δικαστήριο θα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως του Yaoundé του 1963 γεννά από 1ης Ιανουαρίου 1970 υπέρ των πολιτών δικαίωμα μη πληρωμής επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμούς σε ένα κράτος μέλος, δικαίωμα το οποίο οφείλουν να διασφαλίζουν τα εθνικά δικαστήρια της Κοινότητας.
- 27 Το τελευταίο ερώτημα αφορά το ζήτημα αν η απαγόρευση εισπράξεως επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος που επιβάλλεται στα κράτη μέλη από τις δύο Συμβάσεις του Yaoundé ήταν αδιάκοπη από την 1η Ιανουαρίου 1970.
- 28 Το άρθρο 59 της Συμβάσεως του 1963 προβλέπει ότι συνήφθη για διάρκεια πέντε ετών από της ενάρξεως της ισχύος της.

Το άρθρο 60 ορίζει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη ερευνούν τις διατάξεις που θα μπορούσαν να προβλεφθούν για νέα περίοδο και ότι το Συμβούλιο Συνδέσεως μπορεί να λάβει ενδεχομένως τα αναγκαία μεταβατικά μέτρα μέχρις ενάρξεως της ισχύος της νέας Συμβάσεως.

- 29 Δεδομένου ότι η πρώτη Σύμβαση Συνδέσεως έληξε στις 30 Μαΐου 1969 χωρίς να συναφθεί νέα Σύμβαση, το Συμβούλιο Συνδέσεως την παρέτεινε δύο φορές για να αποφευχθεί η διακοπή της.

Εφόσον οι αποφάσεις αυτές ελήφθησαν από το Συμβούλιο Συνδέσεως δυνάμει των εξουσιών που του έχουν χορηγηθεί από τη Σύμβαση, πρέπει να συναχθεί ότι οι υποχρεώσεις που επιβλήθηκαν στα κράτη μέλη με την πρώτη Σύμβαση συνεχίστηκαν χωρίς διακοπή μέχρι της ενάρξεως της ισχύος της δεύτερης Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το tribunale di Genova, αποφάινεται:

- 1) Χρηματική επιβάρυνση που έχει επιβληθεί μονομερώς, ανεξάρτητα από την ονομασία της και την τεχνική της, και η οποία πλήττει τα εισαγόμενα προϊόντα από άλλο κράτος μέλος όταν διέρχονται τα σύνορα, συνιστά επιβάρυνση ισοδύναμου αποτελέσματος προς δασμό.
- 2) Επίκληση του αμέσου αποτελέσματος του άρθρου 13, παράγραφος 2, της Συνθήκης μπορεί να γίνει μόνον από την 1η Ιανουαρίου 1970.
- 3) Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της Συμβάσεως που υπογράφηκε στο Yaoundé στις 20 Ιουλίου 1963 γεννά από 1ης Ιανουαρίου 1970 υπέρ των πολιτών δικαίωμα μη πληρωμής επιβαρύνσεως ισοδύναμου αποτελέσματος προς δασμούς σε ένα κράτος μέλος, δικαίωμα το οποίο οφείλουν να διασφαλίζουν τα εθνικά δικαστήρια της Κοινότητας.
- 4) Οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται στα κράτη μέλη από τη Σύμβαση του Yaoundé του 1963 συνεχίστηκαν χωρίς διακοπή μέχρις ενάρξεως της ισχύος της Συμβάσεως που υπογράφηκε στο Yaoundé στις 29 Ιουλίου 1969.

Lecourt

Kutscher

O'Keefe

Donner

Mertens de Wilmars

Sørensen

Mackenzie Stuart

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Φεβρουαρίου 1976.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt